

La independència i la realitat

written by Jaume Renyer | 12 d'octubre de 2016

Manllevo el títol d'aqueix apunt del llibre del meu estimat amic, Hèctor López Bofill "La independència i la realitat" (Editorial Moll, Ciutat de Mallorca, 2004) per deixar anar unes quantes reflexions esparses sobre l'actual moment polític que viu el nostre poble.

La primera, per reiterar un cop més una contradicció frapant: estem vivint un procés -amb totes menes de contradiccions i mancances- cap a la independència mentre el pensament polític hegemònic a Catalunya des de fa mig segle continua essent el progressisme abstracte i banal d'arrels autoritàries que contradiu frontalment la realitat social i sent aversió per la catalanitat.

La reacció de tot l'espectre polític que comparteix aqueix progressisme (PSUC-PSC-Podemos-CUP) basat en l'eix esquerra/dreta contra l'eix dominació espanyola/independència catalana consisteix essencialment en eludir la realitat de l'arbitrarietat estructural de l'ordre estatal i les dimensions de l'espoli econòmic per focalitzar l'agitació social contra les institucions i els símbols nacionals catalans que representen la continuïtat històrica de la nació.

La desnaturalització del Museu de Born, l'atribució de caràcter etnicista a la reivindicació independentista intentant perpetuar la separació entre catalans autòctons (de dretes i burgesos) i nous (d'esquerreres i espanyols) respon a l'origen d'aqueix progressisme com a subproducte del franquisme. No és pas casualitat que des d'aqueixa esquerra estèril i fictícia (que ha permès la degradació de Catalunya des de la transició fins ara) es recuperi l'enyorança del franquisme per contraposar-lo a la independència. No tenen cap

projecte a oferir, com ho demostra la gestió d'Ada Colau al cap i casal de Catalunya, només demagògia i vaguetats.

En segon lloc, el patriotisme republicà, que hauria de defensar la identitat nacional catalana com a columna vertebral del nou estat, participa d'aqueixa evasió cap a les identitats difuses, el mestissatge cultural i confusió conceptual. De fet, darrere la fraseologia de la nova república hi ha l'acceptació de l'espanyolitat -i l'islamisme- com a components incontrovertibles del nou estat català. Les declaracions recents de Santiago Vila i Anna Gabriel, tot i que aparentment distants, comparteixen un mateix capteniment: la desnaturalització de la causa independentista com a única opció de supervivència d'un poble, el català, per justificar-la en base a arguments boirosament democràtics i aparentment cosmopolites.

En tercer lloc, aqueixa desconexió entre els dirigents polítics abstractament d'esquerres i la realitat del conflicte en el qual estan immersos, tot i no ser-ne conscients, els porta a exigir el caràcter pactat del referèndum sobre la independència de Catalunya, quan els poders fàctics espanyols ja han descartat reiteradament aqueixa eventualitat i estan decidits a encetar la fase de la repressió. La posició central que Podemos té a Catalunya esdevindrà ben aviat un col·laborador ideològic i mediàtic d'aqueixa repressió no pas el soci que Junts pel Sí i la CUP esperen.

[Blog d'en Jaume Renyer](#)